

Identificació de l'expedient

Resolució del procediment sancionador núm. PS 92/2022, referent al Consorci Servei de Recaptació Cerdanya-Ripollès.

Antecedents

1. En data 19/10/2021, va tenir entrada a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades un escrit de denúncia contra el Consorci Servei de Recaptació Cerdanya-Ripollès (d'ara endavant, el Consorci), amb motiu d'un presumpte incompliment de la normativa sobre protecció de dades personals. En concret, la persona denunciant manifestava el següent: "Des del mes de maig al mes de setembre de 2021, el Sr. (...), recaptador del Ripollès i Cerdanya, m'ha estat enviant uns correus electrònics que no em corresponien, amb dades personals, noms, i imports de deutes pendents."

A l'efecte d'acreditar els fets que denunciava, aportava còpia de diversos correus electrònics que l'esmentat recaptador li hauria enviat des de l'adreça recaptació@cerdanyaripolles.cat a la seva adreça electrònica particular ((...)), en diverses dates (25/05/2021, 03/06/2021, 04/06/2021 i 10/09/2021). Alguns d'aquests correus contenien dades personals de terceres persones. En concret, en dos correus enviats en data 25/05/2021 s'identificaven 6 expedients, el nom i cognoms de 3 persones físiques i diversos imports.

2. L'Autoritat va obrir una fase d'informació prèvia (núm. IP 422/2021), d'acord amb el que preveu l'article 7 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, i l'article 55.2 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPAC), per determinar si els fets eren susceptibles de motivar la incoació d'un procediment sancionador.
3. En aquesta fase d'informació, en data 07/11/2022 es va requerir el Consorci perquè informés sobre diverses qüestions relatives als fets denunciats.
4. En data 16/11/2022, el Consorci va respondre el requeriment esmentat a través d'un escrit en què reconeixia els fets denunciats i, en concret, que la informació s'havia enviat a una adreça electrònica errònia. Hi exposava, pel que ara interessa, el següent:

- Pel que fa a l'enviament dels correus controvertits:

" El Consorci ha pogut comprovar que aquests fets van tenir lloc entre el 25/05/2021 i el 22/6/ 2022."

"El Consorci ha alertat en repetides vegades a la persona que enviava els correus electrònics; el recaptador, de la pràctica incorrecta que estava portant a terme i fruit d'aquests esforços el dia 22 de juny de 2022 va comunicar que havia esborrat el correu (...) (s'adjunta correu)."

"El Consorci forma de manera periòdica al seu personal en matèria de protecció de dades i aquesta persona en qüestió, com totes les altres, també ha rebut formació en la matèria (s'adjunta justificant)."

El Consorci no aportava el correu ni el justificant que hi esmentava.

- En resposta a si el Consorci actuava com a encarregat del tractament en relació amb la tramitació dels expedients de gestió, liquidació i recaptació corresponents a les persones identificades en els correus electrònics controvertits, amb identificació dels responsables del tractament, el Consorci va manifestar el següent:

“El Consorci Servei de Recaptació Ripollès-Cerdanya té un conveni de delegació de competències formalitzat en data 20/01/2022 amb l’Ajuntament de Bolvir.

L’efectiu exercici de les facultats delegades es va iniciar a l’exercici 2022 (01/01/2022). Tot i així, per tal de poder exercir les competències a l’exercici 2022, durant l’any 2021 s’havia d’anar obtenint tota la informació i documentació necessària per tal que a 1 de gener de 2022, el Consorci pogués recaptar els tributs delegats.”

El Consorci no aportava còpia dels contractes o documents jurídics que contindrien la regulació de l’encàrrec efectuat en cada cas, tot i el requeriment exprés de l’Autoritat.

- En relació amb el contingut dels correus controvertits enviats, el Consorci va manifestar que:

“Resulta necessari obtenir aquestes dades per tal de liquidar la plusvàlua (...).”

“(…) tots els correus es refereixen a liquidacions de plusvàlua. El recaptador, per les funcions que exerceix, s’ocupa de traslladar la informació i documentació de plusvàlues que rep dels ajuntaments (ens delegant) als nostres servidors i programari (ens delegat), per tal de poder exercir les funcions delegades a 1/1/22 en l’àmbit de l’impost sobre l’increment del valor dels terrenys de naturalesa urbana (conegut com a plusvàlua o IIVTNU).

Pel que fa a les altres competències delegades (gestió i recaptació d’ingressos tributaris com IBI, IAE, impost sobre vehicles de tracció mecànica, etc.), s’ocupava de demanar aquesta informació altre (.sic) personal del Consorci, també amb l’objectiu de poder recaptar efectivament a 1/1/22. Tanmateix, aquesta informació no es demanava a través d’un correu erroni.

Tot i l’actitud proactiva del Consorci, queda fora de l’abast i del control de l’organisme, les pràctiques d’algunes persones treballadores.”

5. En data 12/12/2022, l’Autoritat va efectuar diverses comprovacions a internet en relació amb la regulació de l’encàrrec.

En concret, a partir de les actes dels plens municipals publicades al web de l’Ajuntament de Bolvir, es va constatar que en el Ple núm. 5/2021, celebrat en data 25/06/2021, es va acordar delegar a favor del Consell Comarcal de la Cerdanya les facultats de gestió, liquidació i recaptació de tributs i altres ingressos de dret públic, d’acord amb el contingut del Conveni de delegació de competències de gestió, liquidació i recaptació de tributs locals i el seu annex, que en forma part integrant, amb efectes a partir de l’01/01/2022. I també es va acordar “Estendre la delegació de competències (...) al Consorci Servei de

Recaptació Cerdanya-Ripollès (...)". El conveni esmentat no contenia la regulació de l'encàrrec del tractament.

D'altra banda, de la consulta efectuada en diversos diaris oficials, es va constatar que en el Butlletí Oficial de la Província de Girona núm. 2017, de data 12/11/2021, hi figurava l'anunci publicat pel Consell Comarcal de la Cerdanya de l'acord de data 13/10/2021 d'acceptació de la delegació. El conveni de delegació de competències publicat en aquest anunci tampoc contenia la regulació de l'encàrrec del tractament.

Del resultat obtingut se'n va aixecar una diligència de constància.

6. En data 20/12/2022, la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades va acordar iniciar un procediment sancionador contra el Consorci Servei de Recaptació Cerdanya-Ripollès, per una presumpta infracció prevista a l'article 83.5.a, en relació amb l'article 5.1.f, tots dos del Reglament (UE) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell, de 27 d'abril, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades (RGPD).

En la mateixa data (20/12/2022), es va iniciar un procediment sancionador contra l'Ajuntament de Bolvir per presumptes infraccions previstes a l'RGPD, vinculades amb el tractament de dades dels contribuents de Bolvir.

7. En data 19/04/2023, la persona instructora d'aquest procediment va formular una proposta de resolució, per la qual proposava que la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades amonestés el Consorci Servei de Recaptació Cerdanya-Ripollès, com a responsable d'una infracció prevista a l'article 83.5.a en relació amb l'article 5.1.f, ambdós de l'RGPD.

Aquesta proposta de resolució es va notificar en la mateixa data, 19/04/2023, i es concedia un termini de 10 dies per formular al·legacions.

8. El termini s'ha superat amb escreix i no s'han presentat al·legacions.

Fets provats

En data 25/06/2021, l'Ajuntament de Bolvir va acordar delegar a favor del Consell Comarcal de la Cerdanya les facultats de gestió, liquidació i recaptació de tributs i altres ingressos de dret públic i estendre aquesta delegació de competències al Consorci Servei de Recaptació Cerdanya-Ripollès, així com fer-ho efectiu l'1/01/2022. El Consell Comarcal va acceptar la delegació de competències en data 13/10/2021. El Conveni de delegació de competències es va signar en data 20/01/2022.

A l'efecte de complir amb les obligacions derivades de l'assumpció de les competències delegades, a partir d'uns mesos de l'any 2021, el Consorci va recollir informació tributària de contribuents del municipi de Bolvir a través, si més no, de l'enviament i recepció de correus electrònics del seu personal recaptador.

En el context assenyalat, un recaptador del Consorci va enviar erròniament correus electrònics des de l'adreça corporativa (recaptació@cerdanyaripolles.cat) a l'adreça

electrònica d'un particular (...) -la persona denunciant. Alguns d'aquests correus contenien dades personals de contribuents del municipi de Bolvir, amb la consegüent revelació de dades personals d'aquestes persones a la persona denunciant.

Pel que fa al nombre de correus enviats i a les dates d'enviament, ja durant la fase d'informació prèvia que va precedir aquest procediment sancionador, el Consorci va reconèixer que el recaptador va enviar per error aquest tipus de correus a l'esmentada adreça electrònica, durant un període comprès entre el 25/05/2021 i el 22/06/2022. A més, consten a les actuacions la còpia dels correus que la persona denunciant va aportar i que havien estat enviats a la seva adreça electrònica pel citat recaptador en les dates següents: 25/05/2021, 03/06/2021, 04/06/2021 i 10/09/2021. En dos d'aquests correus, enviats en data 25/05/2021 a les 9:09 h i a les 9:39 h, hi figura la referència numèrica de 6 expedients, el nom i cognoms de 3 persones físiques i diversos imports i dates, corresponents a pagaments fraccionats de l'impost sobre l'increment del valor dels terrenys de naturalesa urbana (plusvàlua).

Fonaments de dret

1. Són d'aplicació a aquest procediment el que preveuen l'LPAC i l'article 15 del Decret 278/1993, segons el que preveu la DT 2a de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades. De conformitat amb els articles 5 i 8 de la Llei 32/2010, la resolució del procediment sancionador correspon a la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades.
2. L'entitat imputada no ha formulat al·legacions a la proposta de resolució, però sí que ho va fer a l'acord d'iniciació. Respecte d'això, es considera oportú reiterar a continuació el més rellevant de la resposta motivada de la persona instructora a aquestes al·legacions.

En l'escrit d'al·legacions a l'acord d'iniciació, el Consorci va reconèixer que un recaptador de la seva entitat va enviar per error els correus controvertits a la persona denunciant, però posava en relleu que aquests enviaments no derivaven d'una actitud de "deixadesa" del Consorci en el compliment de les seves obligacions en matèria de protecció de dades. En relació amb això, sostenia que l'entitat "no ha vulnerat de forma activa i voluntària el principi de confidencialitat sinó que la manca de la deguda diligència per part d'un dels seus treballadors ha conclòs amb l'enviament d'informació a una persona diferent del titular". Per això, considerava que esqueia el sobreseïment del procediment. En definitiva, centrava les seves al·legacions en la manca de culpa de l'entitat, ja que el fet que va donar origen a aquest procediment sancionador seria atribuïble a un error comès per una persona empleada de l'entitat.

Respecte de la concurrència de la culpa, aquesta Autoritat convé amb el Consorci que la comissió de la infracció imputada seria materialment atribuïble a la persona empleada de l'entitat que va cometre l'error d'enviar a la persona denunciant documentació que contenia dades de terceres persones. Cal assenyalar que, de conformitat amb el sistema de responsabilitat previst a l'RGPD i particularment a l'article 70 de la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals (LOPDGDD), la responsabilitat per les infraccions a la normativa de protecció de dades recau, entre d'altres, sobre els responsables dels tractaments, i no sobre el seu personal. En concret, l'esmentat article 70 de l'LOPDGDD estableix que:

“Subjectes responsables.

1. Estan subjectes al règim sancionador que estableixen el Reglament (UE) 2016/679 i aquesta Llei orgànica:

a) Els responsables dels tractaments.”

D’acord amb el règim de responsabilitat previst a la normativa de protecció de dades i des de l’òptica del dret a la protecció de dades personals, el responsable dels fets que es consideren provats és del Consorci, atesa la seva condició de responsable del tractament en relació amb el qual s’ha comès la infracció que aquí s’imputa.

Certament, el principi de culpabilitat, és a dir, la necessitat que hi hagi dol o culpa en l’acció punitiva, és plenament aplicable al dret administratiu sancionador, d’acord amb el que preveu l’article 28 de la Llei 40/2015, d’1 d’octubre, de règim jurídic del sector públic. Aquesta necessitat de culpabilitat com a element constitutiu de la infracció administrativa ha estat expressament reconeguda pel Tribunal Constitucional, en la seva sentència 76/1990. No obstant això, també cal assenyalar que en aquesta sentència el Tribunal Constitucional reconeix que la recepció dels principis constitucionals de l’ordre penal en el dret administratiu sancionador no pot fer-se mecànicament i sense matisos; és a dir, sense ponderar els aspectes que diferencien un i altre sector de l’ordenament jurídic. Partint, doncs, d’aquesta premissa, seguidament s’analitzarà la responsabilitat de les persones jurídiques; en concret, la seva responsabilitat envers els actes dels seus empleats.

El Tribunal Suprem ha establert la responsabilitat de la persona jurídica en aquests casos, atenent a l’existència d’una culpa *in eligendo* o *in vigilando*. I, en relació amb això, escau ressaltar la sentència del Tribunal Suprem de 28/11/1989, relativa a una sanció imposada per vulneració d’un reglament municipal en matèria de mercats centrals, en què el Tribunal Suprem argumentava:

“Por esto el citado artículo 68 del Reglamento establece la responsabilidad administrativa directa del usuario o concesionario por las faltas de esta naturaleza (contrarias al Reglamento) que cometan los empleados o familiares a su servicio; precepto que tiene su cobertura en las facultades municipales de organizar el funcionamiento del servicio público del mercado y al que no le son de aplicación los principios penales que indebidamente le aplica la sentencia apelada para proclamar su ineficacia; residiendo el correcto fundamento de la responsabilidad administrativa del empresario por las faltas de los empleados o familiares a su servicio y cometidas con ocasión de prestarlo, en la culpa «in eligendo» o/y en la «in vigilando», con arraigo milenario en el derecho común, como dice la Sentencia de la antigua Sala 3.ª de este Alto Tribunal de 29 de abril de 1988; de la misma manera que, y con el mismo fundamento, **la jurisprudencia declara con carácter general en el ámbito del derecho administrativo sancionador, la responsabilidad de las personas jurídicas por la actuación de sus dependientes y empleados.**”

Pel que fa a la responsabilitat administrativa de les persones jurídiques, resulta d’interès la sentència del Tribunal Constitucional núm. 276/1991, en què el més alt intèrpret de la Constitució es pronunciava en els termes següents:

“Al respecto, debemos recordar ahora que si bien es cierto que este Tribunal Constitucional ha declarado reiteradamente que los principios inspiradores del orden penal son de aplicación, con ciertos matices, al Derecho administrativo sancionador, dado que ambos son manifestaciones del ordenamiento punitivo del Estado -STC 18/1987 por todas-, no lo es menos que también hemos aludido a la cautela con la que conviene operar cuando de trasladar garantías constitucionales extraídas del orden penal al derecho administrativo sancionador se trata. Esta operación no puede hacerse de forma automática, porque la aplicación de dichas garantías al procedimiento administrativo sólo es posible en la medida en que resulten compatibles con su naturaleza -STC 22/1990)-. En concreto, sobre la culpa, este Tribunal ha declarado que, en efecto, la Constitución Española consagra sin duda el principio de culpabilidad como principio estructural básico del Derecho penal y ha añadido que, sin embargo, la consagración constitucional de este principio no implica en modo alguno que la Constitución haya convertido en norma un determinado modo de entenderlo -STC 150/1991-. **Este principio de culpabilidad rige también en materia de infracciones administrativas, pues en la medida en que la sanción de dicha infracción es una de las manifestaciones del ius puniendi del Estado resulta inadmisibile en nuestro ordenamiento un régimen de responsabilidad objetiva o sin culpa -STC 76/1990-**. Incluso este Tribunal ha calificado de «correcto» el principio de la responsabilidad personal por hechos propios -principio de la personalidad de la pena o sanción- (STC 219/1988). Todo ello, sin embargo, no impide que nuestro Derecho administrativo admita la responsabilidad directa de las personas jurídicas, reconociéndoles, pues, capacidad infractora. Esto no significa, en absoluto, que para el caso de las infracciones administrativas cometidas por personas jurídicas se haya suprimido el elemento subjetivo de la culpa, sino simplemente que ese principio se ha de aplicar necesariamente de forma distinta a como se hace respecto de las personas físicas. Esta construcción distinta de la imputabilidad de la autoría de la infracción a la persona jurídica nace de la propia naturaleza de ficción jurídica a la que responden estos sujetos. Falta en ellos el elemento volitivo en sentido estricto, pero no la capacidad de infringir las normas a las que están sometidos.

Així doncs, pel que fa a la responsabilitat de les persones jurídiques en relació amb l'actuació dels seus empleats, cal ajustar-se al que ha resolt el Tribunal Constitucional, que en aquests casos s'ha inclinat per la tesi de l'existència d'una culpa *in eligendo* o *in vigilando* de la persona jurídica.

Recollint la doctrina del Tribunal Constitucional en relació amb la culpabilitat de les persones jurídiques, el Tribunal Suprem es va pronunciar en els termes següents a la sentència de data 15/04/1996:

“Conforme a esta última doctrina jurisprudencial, las entidades bancarias y crediticias son responsables administrativamente por la negligencia de sus empleados en el uso de las medidas de seguridad obligatoriamente instaladas en cumplimiento de las disposiciones vigentes, salvo cuando tal proceder no es consecuencia de la desatención sino de circunstancias o situaciones de riesgo personal grave para los propios empleados o terceras personas. Ni el principio de tipicidad de la infracción ni el de personalidad de la sanción se vulneran con tal interpretación porque, en el ámbito del Derecho Administrativo sancionador, las personas jurídicas pueden

incurrir en responsabilidad por la actuación de sus dependientes, sin que puedan excusarse, como regla, en la conducta observada por éstos.

El art. 9 del Real Decreto Ley 3/1979 refiere el incumplimiento de las normas de seguridad a las empresas, es decir, al titular de las mismas, no a sus dependientes o empleados, que caso de no atender las instrucciones impartidas por aquél sobre el cumplimiento de las normas de seguridad podrían incurrir en responsabilidad, pero no frente a la Administración, sino frente a su principal. Las sentencias antes citadas expresan que la doctrina expuesta no supone una preterición de los principios de culpabilidad o de imputabilidad sino su acomodación a la eficacia de la obligación legal de cumplir las medidas de seguridad impuestas a las empresas, deber que arrastra, en caso de incumplimiento, la correspondiente **responsabilidad para el titular de las mismas, aunque tenga su origen en la actuación de los empleados a quienes el empresario hubiese encomendado su efectiva puesta en práctica, responsabilidad directa que cobra mayor sentido cuando el titular de la empresa es una persona jurídica**, constreñida, por exigencias de su propia naturaleza, a actuar por medio de personas físicas, solución propugnada también por la Sentencia del Tribunal Constitucional 246/1991, de 19 diciembre, cuya doctrina ha sido, en gran medida, determinante del cambio de orientación de la jurisprudencia de este Tribunal Supremo, al romper con la tesis sostenida por la sentencia apelada con fundamento en la jurisprudencia anterior que la misma cita, al igual que hace en su escrito de alegaciones la representación procesal de la entidad bancaria apelada.”

També resulta d'interès la sentència núm. 339/2010, de 26/11/2010 (RCA núm. 52/10, procediment ordinari) dictada pel jutjat contenciós administratiu núm. 1 de Barcelona. En aquesta sentència, es confirma la resolució sancionadora dictada per aquesta Autoritat en data 26/11/2009, en la qual es declarava una administració pública responsable de la infracció greu prevista a l'article 44.3.g, en relació amb l'article 10, ambdós de l'actualment derogada Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal, pel fet que un empleat seu havia revelat informació sobre infraccions de trànsit que constaven en el sistema de gestió de multes.

“El responsable del fichero es el Ayuntamiento, organismo al que se le exige el deber de guardar secreto ex art. 10 de la LOPD. Esta Administración impone las sanciones en materia de tráfico, a través de sus agentes y órganos, recoge la información para poder tramitar los expedientes.

En el presente caso, pues, se sanciona el incumplimiento del deber de secreto por parte del Ayuntamiento, por no haber garantizado la confidencialidad en un asunto tramitado por el Ayuntamiento, permitiendo que la información de carácter personal llegase a terceras personas no legitimadas.”

També resulta il·lustrativa la sentència de l'Audiència Nacional de 22/02/2019. En aquest cas, l'entitat recurrent -que havia estat sancionada per l'Agència Espanyola de Protecció de Dades- sustentava el seu recurs, entre d'altres coses, en la vulneració del principi de culpabilitat. Respecte d'això, argüia que “se formó a las personas que iban a realizar las visitas y se les proporcionó materiales sobre cómo debían comportarse. En todo momento se fijó como objetivo el cumplimiento de la LOPD, y se prohibía la recogida de dato de carácter personal alguno, salvo que el afectado así lo consintiera, y los únicos datos que debían recogerse eran los que constaban en el Formulario. La AEPD, sin motivar la concurrencia de culpabilidad, imputa la conducta infractora a la (...) y (...)”

L'Audiència Nacional va considerar que en aquest cas hi concorria una conducta culpable de l'entitat que havia estat sancionada per l'AEPD, "conducta que configura el ilícito administrativo - artículo 44.4.b) de la LOPD en relación con el artículo 7 de la misma- que requiere la existencia de culpa, y se concreta, en el presente supuesto, en la recogida de datos personales relativos a ideología respecto de personas que negaron su consentimiento para dicho tratamiento de datos, o respecto de personas que ni siquiera conocían que dicha recogida de datos personales se estaba produciendo.

Falta de diligencia que configura el elemento de culpabilidad de la infracción administrativa y resulta imputable a la entidad recurrente, y, que no precisa de la concurrencia de dolo."

Per acabar, cal portar a col·lació la sentència del Tribunal Suprem núm. 188/2022, de 15/02/2022, que es pronuncia en els termes següents:

"Por último, resulta oportuno recordar que las personas jurídicas responden por la actuación de sus empleados o trabajadores. No se establece por ello una responsabilidad objetiva, pero si es trasladable a la persona jurídica la falta de diligencia de sus empleados, en tal sentido STC 246/1991, de 19 de diciembre f j 2.

Este Tribunal Supremo en su STS nº 196/2020, de 15 de febrero de 2021 (rec.1916/2020) ha tenido ocasión de abordar la responsabilidad de una Administración por incumplimiento del deber de seguridad de los datos personales por actos propios de empleados. En ella se compartía el parecer de la Sala de instancia cuando afirmaba que "[...] la responsabilidad de la Administración titular y encargada del fichero [Ayuntamiento de San Sebastián] no puede excusarse en su actuación diligente, separadamente de la actuación de sus empleados o cargos, sino que es la actuación "culpable" de éstos, consecuencia de la violación de las mencionadas obligaciones de protección del carácter reservado de los datos personales la que fundamenta la responsabilidad de la primera en el ámbito sancionador de cuya aplicación se trata; por actos "propios" de sus empleados o cargos, no de terceros[...]". Añadiéndose más adelante que "Lo anterior no significa, claro es que estemos proyectando sobre el Ayuntamiento recurrente un principio de responsabilidad objetiva, ni que se vulnere el principio de presunción de inocencia, ni que demos por buena una suerte de inversión de la carga de la prueba. Sencillamente sucede que, estando admitida en nuestro Derecho Administrativo la responsabilidad directa de las personas jurídicas, a las que se reconoce, por tanto, capacidad infractora, el elemento subjetivo de la infracción se plasma en estos casos de manera distinta a como sucede respecto de las personas físicas de manera que, como señala la doctrina constitucional que antes hemos reseñado -SsTC STC 246/1991, de 19 de diciembre (F.J. 2) y 129/2003, de 30 de junio (F.J. 8)- la reprochabilidad directa deriva del bien jurídico protegido por la norma que se infringe y la necesidad de que dicha protección sea realmente eficaz y por el riesgo que, en consecuencia, debe asumir la persona jurídica que está sujeta al cumplimiento de dicha norma."

D'acord amb les normes invocades més amunt i la jurisprudència citada, s'ha de concloure que la responsabilitat del Consorci es vincula a l'actuació dels seus empleats. Per tant, és l'actuació culpable d'aquests, conseqüència de la violació de les seves obligacions de reserva i confidencialitat de les dades personals, la que fonamenta la

responsabilitat del Consorci en aquest procediment sancionador pels actes comesos materialment pel seu personal. En aquest sentit, escau ressaltar que el Consorci ha reconegut que en repetides ocasions va alertar el seu empleat sobre la seva pràctica incorrecta, fet que permet atribuir a la dita entitat una culpa *in vigilando*.

Es per això que les al·legacions formulades pel Consorci en el si d'aquest procediment no poden reeixir.

3. En relació amb el fet descrit a l'apartat de fets provats, relatiu al principi d'integritat i confidencialitat, cal acudir a l'article 5.1.f de l'RGPD, que preveu el següent:

"1. Los datos personales serán:

(...)

f) tratados de tal manera que se garantice una Seguridad adecuada a los datos personales, incluida la protección contra el tratamiento no autorizado o ilícito y contra su pérdida, destrucción o daño accidental, mediante la aplicación de medidas técnicas y organizativas apropiadas ("integridad y confidencialidad")."

Durant la tramitació d'aquest procediment, s'ha acreditat degudament el fet descrit a l'apartat de fets provats, que es considera constitutiu de la infracció prevista a l'article 83.5.a de l'RGPD, que tipifica així la vulneració de: "los principios básicos para el tratamiento, incluidas las condiciones para el consentimiento a tenor de los artículos 5, 6, 7 y 9."

La conducta que aquí s'aborda s'ha recollit com a infracció molt greu a l'article 72.1.i de l'LOPDGDD, de la manera següent:

"La vulneració del deure de confidencialitat establert a l'article 5 d'aquesta llei orgànica."

4. L'article 77.2 de l'LOPDGDD disposa que, en el cas d'infraccions comeses pels responsables o encarregats enumerats a l'article 77.1 de la mateixa llei, l'autoritat de protecció de dades competent:

"(...) ha de dictar una resolució que les sancioni amb una amonestació. La resolució ha d'establir així mateix les mesures que escaigui adoptar perquè cessi la conducta o es corregeixin els efectes de la infracció que s'hagi comès.

La resolució s'ha de notificar al responsable o encarregat del tractament, a l'òrgan del qual depengui jeràrquicament, si s'escau, i als afectats que tinguin la condició d'interessat, si s'escau."

En termes similars a l'LOPDGDD, l'article 21.2 de la Llei 32/2010 determina el següent:

"2. En el cas d'infraccions comeses amb relació a fitxers de titularitat pública, el director o directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades ha de dictar una resolució que declari la infracció i estableixi les mesures a adoptar per a corregir-ne els efectes. A més, pot proposar, si escau, la iniciació d'actuacions disciplinàries d'acord amb el que estableix la legislació vigent sobre el règim disciplinari del personal al servei de les administracions

públiques. Aquesta resolució s'ha de notificar a la persona responsable del fitxer o del tractament, a l'encarregada del tractament, si escau, a l'òrgan del qual depenguin i a les persones afectades, si n'hi ha.”

En aquest cas, no escau requerir al Consorci que adopti mesures correctores per corregir els efectes de la infracció, ja que es tracta d'un fet puntual i ja consumat.

Resolució

Per tot això, resolc:

1. Amonestar el Consorci Servei de Recaptació Cerdanya-Ripollès com a responsable d'una infracció prevista a l'article 83.5.a en relació amb l'article 5.1.f, ambdós de l'RGPD.

No cal requerir mesures correctores per corregir els efectes de la infracció, de conformitat amb el que s'ha exposat al fonament de dret 4t.

2. Notificar aquesta resolució al Consorci Servei de Recaptació Cerdanya-Ripollès.
3. Comunicar la resolució al Síndic de Greuges, de conformitat amb el que preveu l'article 77.5 de l'LOPDGDD.
4. Ordenar que es publiqui aquesta resolució al web de l'Autoritat (apdcat.gencat.cat), de conformitat amb l'article 17 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa d'acord amb els articles 26.2 de la Llei 32/2010 i 14.3 del Decret 48/2003, de 20 de febrer, pel qual s'aprova l'Estatut de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, amb caràcter potestatiu l'entitat imputada pot interposar un recurs de reposició davant la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, en el termini d'un mes a comptar a partir de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb el que preveuen l'article 123 i següents de la Llei 39/2015. També es pot interposar directament un recurs contenciós administratiu davant els jutjats contenciosos administratius de Barcelona, en el termini de dos mesos a comptar a partir de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb els articles 8, 14 i 46 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Si l'entitat imputada manifesta a l'Autoritat la seva intenció d'interposar un recurs contenciós administratiu contra la resolució ferma en via administrativa, la resolució se suspendrà cautelarment en els termes previstos a l'article 90.3 de l'LPAC.

Igualment, l'entitat imputada pot interposar qualsevol altre recurs que consideri convenient per defensar els seus interessos.

La directora